

KADOTETTU YSTÄVÄ

On meitä kaksi lapsuusystävää,
hän toinen vieno, puhdas, puron lainen
ja hento niin kuin kielo helmipää,
ma toinen rauhaton ja riehuvainen.

Me oomme kumpainenkin syntyneet
tuoll lehtolahden tyynen rantamalla
ja kummun kuusta lasna kuunnelleet
ja leikkinehet rantakoivun alla.

Näin vierä vionot leikkivuodet nuo
ja lapsuus lensi niin kuin perhon lempi
ja koitti aavistusten aika tuo,
kun kevät kutsui, mutta umppu empi.

Jäi silloin lapsen leikit. Rintahan
sai kaihot, ennen oudot, kaukomielet,
ja häipyi ääret kotimaailman
ja soimaan alkoi uudet sydänkielet.

Ja kuuht'öin, kun tunne siivet saa,
me lahdelmalla yhdess unelmoimme
ja soutelimme taivaan rannan taa
ja tarinoita purren täydet toimme.

Kun vionot haaveyöt mä muistan nuo
ja leikit, venematkat, marjaretket,
ne sydämeen kuin sadekaaren luo
ja uudelleen ma elän lapsuushetket.

Ja silloin mietin aina: Miksi on
nuo ajat muisteloita vain nyt mulle,
miks en ma jäänyt kotilaaksohon,

vaan läksin kylätielle tarvotulle?

Hän kielsi kyllä, kielsi kyönelein
mua lähtemästä kodin lehtoloista,
mut tulta uhkui nuori sydämein
ja tahtoi taivasta ja maata toista,

Ma läksin. Hän se seuras. Maailmaan
näin kasvinkumppania kaksi kulki,
mut hetken aikaa oli käyty vaan,
kun toisiltaan he sydämensä sulki.

Ja ystävyiden ylle laski jää
kuin syksy-yönä lammen hyytää halla,
ei hyytäjää, ei hyytämistä nää,
mut aamull' aalto itkee ikeen alla.

Ma jouduin joutorahvaan tungokseen,
ma eksyin, outo, elon markkinoille,
ma takerruin sen kauppaturhuuteen
ja puutuin narrein pöytähaasteloille.

Pois niistä saada mua koitti hän
ja kutsui luokseen iltaunelmoihin,
mut enää pauhinasta elämän
en joutanut, en malttanut ma noihin.

Näin erottiin ja moneen aikaan en
mä sitten kuullut hänen kohtaloistaan,
jos joskus satuttiinkin yhtehen,
niin tuntenut ei enää toinen toistaan.

Oi, jospa sovintoon taas ryhdyttäis
ja kaksin taasen iltaa istuttaisi,
jos unten maailmoissa yhdyttäis

ja sointuun oikeaan jos sielut saisi!

Niin paljon, paljon meillä kummallai
ois toisilleen nyt kertomista uutta,
ois sulia tuoreet kotiviestit kai,
ja mulla elon huolta, katkeruutta.

Siis joudu luoksein Fantasia vaan,
siis istu vierelleni virren henki!
Mut eipä ystävääni kuulukkaan,
lie elon myrskyt murtaneet jo senki.

- *Eino Leino, Yökehräjä 1897*